

בונים ולוחמים כבר השיטה מעפילים לארץ ישראל בינואר 1946 תחת השם **אנצו סרני**. זו הייתה ספינת משא קטנה, עשויה עץ, בדחי 550 טון, אורכה 34 מ' ורוחבה 9 מ'. היא הייתה מצוידת במנוע מתוצרת 'אנסלדו' בעל 300 כוחות סוס ומהירותה כ-7 קשרים. שמה המקורי היה **Rondina**. כשנתפסה בהפלגתה הראשונה נעצר הצוות ונתבעו הבעלים אך אלה הצליחו להוכיח שהאנייה נעצרה מחוץ למים הטריטוריאליים וביוני 1947 הורה בית המשפט לשחררה. ב-25 ביוני הגיע לאנייה צוות שכיר איטלקי והשיט אותה לאלכסנדריה ומשם לגנואה.¹ בגנואה החל המוסד להכינה להפלגה נוספת והפעם תחת שם הצופן 'דינה'. ההכנות היו קצרות יחסית מאחר וחלק גדול מהתשתית שרד עוד מהפלגתה הקודמת. האנייה יועדה להפליג מאיטליה לנמל בקאר שביוגוסלביה ושם להעלות על סיפונה כאלף מעפילים. למפקד ההפלגה נתמנה משה רבינוביץ ומלווה נוסף היה פנחס דפני, 'לגדעוני' להפלגה צורף שמשון לוציאן - לוטן. הצוות השכיר מנה רב חובל ושבעה מלחים איטלקיים. עם סיום ההכנות באיטליה הושטה האנייה תחת דגל איטלקי (האנייה נשארה בבעלותו של פינטר מאז הפלגתה הקודמת) לנמל בקאר.

בבקאר התקבצו כ-1,000 מעפילים בני תנועות נוער, רובם מבולגריה, גילם הממוצע היה 30 והיו בהם בעלי מקצוע רבים. מעפילים אלה הוכנו במחנות הכשרה שונים ברחבי בולגריה והוסעו מבולגריה לבקאר ברכבת שנשכרה במיוחד עבורם. (במקור מסוים מדובר על שני י כלים אמריקאיים? ספיד ופייר? שהפליגו מרומניה) הרכבת הגיעה למרחק 500 מטר מהרציף בו עמדה האנייה והמעפילים עלו לאנייה תוך זמן קצר. הפעולה נעשתה בגלוי השלטונות היו מאוד קואופרטיביים, ממש כפי שהיו שנה וחצי קודם לכן עם יציאתן של 'כנסת ישראל', 'הקדושה' ו'רפיח'. הספינה יצאה מבקאר ב-18 בפברואר בשעה 0900 ועל סיפונה 1,002 מעפילים. נתיבה עבר בספליט (לפי הלל ירקוני דרך הדנובה) שם ירדו הנתב וגם מעפיל

¹ המשקיף, יום שישי, יוני 27, 1947; עמוד 8

חולה ומשם המשיכה הספינה דרומה לאורך הים האדריאטי, עברה מדרום לפלופונז ומצפון לכרתים ואחרי מעבר כף סידרוס פנתה דרום מזרחה לכיוון חופי ארץ ישראל.

ב-28 בפברואר בשעה 09:00 כשהייתה הספינה מול חוף ניצנים, התגלתה על ידי מטוס בריטי, ומאוחר יותר הגיעה המשחתת HMS Venus והחלה ללוותה.²

בשעה 16:00 עלה צוות השתלטות מהמשחתת לאנייה. ההנחיות שהיו בידי המפקד אסרו עליו להתנגד. כשנכנסה האנייה לנמל נקשרה והצמידו אותה לדופן הסיירת Mauritius. מהסיירת הועברו המעפילים לאניית הגירוש 'אושן ויגור' וזו יצאה לדרכה ב-29 בפברואר בשעה 14:00 אחר הצהריים.³ תהליך ההעברה עבר בשקט ובסדר, אניית הגירוש הגיעה בבוקר יום המחרת לנמל פמגוסטה והמעפילים הורדו והועברו למחנה קראולוס ללא אירועים מיוחדים.

---

² ניניאן – פטרול, עמ' 162.

³ הבקר, יום שני, מרץ 01, 1948; עמוד 4

